

Premsa 28/01/2010

Periòdic d'Andorra

Eva Arasa - Andorra la Vella

Pere Roquet, enginyer de boscos de formació, porta 23 anys a l'Administració i s'ha dedicat, bàsicament, a la gestió del patrimoni natural del país, un tema sobre el qual té moltes coses a dir.

--Recentment, van reestructurar el cos de Banders, que és de la seva competència. ¿Amb quin objectiu?

--La reestructuració del cos de Banders es va fer amb l'objectiu d'adaptar-se a la nova llei, aprovada el desembre del 2008. En paral·lel amb aquests canvis, que modifiquen bàsicament la seva estructura, es va traslladar el cos de la caserna d'Encamp a l'edifici administratiu de Govern, fet que ha permès estrènyer els lligams dels Banders amb els tècnics. Aquest és un dels aspectes més importants perquè, de fet, no s'ha d'oblidar que els Banders fan una doble funció: una de vigilància sobre la caça i la pesca i una altra que té un vessant més tècnic i que consisteix en el recompte d'espècies. Per tant, era important que la relació amb els tècnics fos més estreta.

--¿Quina valoració en fa, dels parcs naturals existents al país?

--Els parcs naturals del Comapedrosa i Sorteny, creats amb normativa comunal, funcionen molt bé. Nosaltres hi tenim competències en la gestió de la fauna i dels rius, així com en el manteniment del refugi de Comapedrosa. Pel que fa justament al refugi, hem pogut registrar més activitat des que es va constituir el parc. Aquest estiu, per exemple, hi ha hagut molta gent. Cal tenir en compte que la declaració de parc natural ajuda a revaloritzar tot aquest patrimoni: es fan treballs de recerca i de divulgació i la gent, en definitiva, s'hi interessa.

--¿Els parcs naturals ajuden a conservar el territori?

--Els parcs són, efectivament, iniciatives que ajuden a la conservació d'un territori determinat. La clau del pla de gestió d'un parc natural és que ordeni l'ús d'aquest territori que té un interès natural i faci compatibles les activitats econòmiques amb les del gaudi del territori. Crec que justament un dels encerts dels comuns de la Massana i Ordino és que han fet plans de gestió que compatibilitzen diferents tipus d'activitat. Conservar com si es tractés d'una peça de museu, en la meua opinió, seria un error.

--¿Està d'acord amb els ecologistes que el bosc de la Rabassa hauria de ser declarat parc natural?

--És el Comú el que ho ha de decidir, perquè són els propietaris del terreny. La Rabassa és un bosc que és interessant des d'un punt de vista ecològic, però és que, en realitat, tot el territori andorrà és interessant. Els espais de muntanya tenen un gran valor, que és la diversitat. Les muntanyes donen molta variabilitat, per l'altura, el tipus d'exposició al sol, el tipus de terreny, els pendents... Qualsevol racó d'Andorra és patrimoni natural d'interès.

--Llavors, ¿com es decideix que un espai és prou interessant?

--Cal valorar una sèrie d'indicadors. El fet, per exemple, que un indret sigui l'hàbitat d'una

espècie concreta o la zona de reproducció d'una espècie animal determinada. Això li pot donar un interès afegit.

--¿Quin és el seu paper sobre la vall del Madriu?

--A veure, en primer lloc, vull assenyalar que una vall com és la del Madriu té un gran interès ecològic i cultural. La part que ens pertoca a nosaltres és la gestió de la fauna i el medi aquàtic, igual com en la resta d'indrets. El que sí que puc dir és que el Madriu és una vall única, no a Andorra, sinó a tot el Pirineu.

--¿Tenen projectes engegats en coordinació amb França i Espanya?

--Hi havia un projecte de crear una xarxa amb els parcs dels diferents Estats --Andorra, França i Espanya--, però finalment no ha acabat de reeixir. Ara bé, sí que tenim contacte amb els tècnics i gestors, especialment amb els del Parc de l'Alt Pirineu. Això ens serveix, sobretot, a l'hora de fer recomptes de poblacions de determinades espècies o intercanviar informacions. El que sí que hem fet és tirar endavant el projecte Gallipyr, impulsat des d'Andorra amb l'objectiu de fer un seguiment de les poblacions galliformes --gall de bosc, perdiu blanca i perdiu xerra-- a tota la serralada del Pirineu.

--¿Com valora el funcionament d'aquest projecte?

--La veritat és que funciona molt bé i hem pogut constatar que som bastant capdavaners pel que fa al mètode de recompte de les aus. I el projecte del Gallipyr també ens ha portat a treballar amb les pistes d'esquí, que estan col.laborant a l'hora de senyalitzar els cables. Això evita que els galls de bosc, que planegen, impactin contra els cables. Però sobretot, el més bo que té aquest projecte és que posa en contacte tots els tècnics que treballen aquest tema al Pirineu i això és d'un potencial enorme, de cara, sobretot, a l'intercanvi d'informació, experiències, coneixements... És una manera de crear tota una xarxa.

--¿Tindrà continuïtat aquest projecte?

--Aquest projecte crearà una cosa estable: un centre de seguiment, on hi haurà la base de dades, que serà aquí a Andorra. Com que és un projecte amb fons europeus, Andorra hi ha pogut participar, però no ho ha pogut liderar formalment. Un cop superat el marc estricte del Gallipyr, en canvi, sí que podrem acollir aquest centre.

--¿Com valora l'estat del patrimoni natural a Andorra?

--Andorra és un racó del Pirineu on hi ha una població molt important i molta activitat urbanística, de manera que tots els fons de vall han estat modificats de manera intensa. Però més enllà d'això, hi ha molt territori que realment està molt bé. Després de 23 anys a l'Administració gestionant el patrimoni natural, veig que en general les muntanyes d'Andorra estan molt bé, tan bé com les que et puguis trobar al Pallars. I també s'ha de dir que, a les pistes d'esquí, s'ha produït un canvi i és que tenen molt clar que s'ha de ser respectuós al màxim amb el medi ambient.

--¿Estem millor ara que fa deu anys?

--Ara es té una sensibilitat més gran que fa deu anys, potser perquè s'han estudiat coses que abans no es coneixien, o potser perquè ara la població està més conscienciada amb el medi ambient. És com el tema del reciclatge: fa uns anys hi havia un sol cubell d'escombraries i ara,

en canvi, ho separem tot. De tota manera, hem de ser conscients que hi ha una base de patrimoni natural que fa milers d'anys que està igual.

--També hi ha hagut canvis.

--Evidentment. Però també s'ha de saber que les estructures naturals han evolucionat cap a situacions menys antropitzades, perquè tota l'activitat ramadera ha disminuït molt. A Andorra, als anys 50, hi havia uns 50.000 caps de bestiar oví. Tota aquesta pressió del bestiar sobre la muntanya tenia a ratlla les estructures dels ecosistemes. No vol dir que l'entorn estigués malmès, però es creava un equilibri determinat. En el moment en què desapareix el bestiar, el límit superior del bosc creix i troba el seu límit natural.

--¿Això vol dir que ara hi ha més bosc?

--Fa 200 anys, a Andorra, d'arbres, n'hi havia ben pocs. Tenim alguna foto de final del segle XIX i hi ha molts pocs pins. O la mateixa comarca de l'Alt Urgell: allà tot eren feixes de vinya i blat. Segurament caldria trencar alguns tòpics. El paisatge era més humanitzat fa 200 anys que no pas ara, i ara hi ha més fauna salvatge que fa 50 anys. Els isards, per exemple, competien pel menjar amb les ovelles. De vegades, la gent idealitza el passat.

--¿Quines tasques de divulgació fan?

--Tenim el Centre de Natura de la Cortinada, amb objectiu precisament de sensibilitzar la població, sobretot en les edats escolars. Però també portem activitats a les escoles. A més, els Banders van als centres educatius i expliquen quina és la seva feina. Potser hauríem de difondre més el que fem, però la nostra tasca és sobretot de gestió. Un altre tema sobre el qual hem fet molta divulgació i formació és el de l'ós. La gent ho ha de tenir clar: aquí, al Pirineu, és més probable rebre una picada d'un escurçó que no pas trobar-se amb un ós.

{backbutton}